

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. DSH/475/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2017, č. j. 57 A 62/2016 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 24. 11. 2015, č. j. MMP/284209/15, shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, RZ: X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Porušení těchto povinností mělo spočívat v tom, že dne 7. 4. 2015 v 16.39 hodin v Plaské ulici v Plzni nezjištěný řidič s předmětným vozidlem překročil nejvyšší povolenou rychlost

jízdy v obci o 11 km/h. Za spáchání zde specifikovaného správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.900 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016, č. j. DSH/475/16, zamítl. Žalobce se dále obrátil na Krajský soud v Plzni, který jeho žalobu v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] V odůvodnění přezkoumávaného rozsudku krajský soud uvedl, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť žalobce přes opakovanou výzvu správního orgánu nesdělil žádné údaje o řidiči vozidla. Žalobce byl rovněž předvolán k podání vysvětlení, k čemuž se však bez omluvy nedostavil. Soud dále nepovažoval za důvodnou námitku žalobce ohledně nutnosti provedení ústního jednání a výslechu jím navrženého svědka. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není povinností správního orgánu v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařizovat ústní jednání tehdy, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V daném případě byl skutkový stav dostatečným způsobem zjištěn na základě listinných podkladů založených ve správním spisu a nebylo nezbytné provádět další dokazování. Správní orgán tedy nepochybil, pakliže ve věci ústní jednání nenařídil. Žalobce ostatně nebyl na svém právu účastnit se dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům nikterak krácen, neboť o provádění dokazování mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn. Ke správnímu orgánu se však nedostavil.

[4] Pokud se jedná o návrh žalobce na provedení výslechu svědka P. K. ve správním řízení, poukázal soud na skutečnost, že není povinností správních orgánů provádět všechny důkazy navržené účastníky řízení. Prvostupňový správní orgán řádně odůvodnil, proč k provedení navrhovaného důkazu nepřikročil a krajský soud se s tímto odůvodněním ztotožnil. Odpovědnost provozovatele vozidla za spáchání správního deliktu je objektivní, provedení svědecké výpovědi údajného řidiče vozidla se proto jevilo jako nadbytečné.

[5] Soud se dále vypořádal s námitkou nedostatečného určení místa spáchání přestupku, kterou žalobce podpořil odkazy na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Krajský soud uvedl, že s obecnými závěry vyplývajícími z žalobcem citované judikatury se v obecné rovině ztotožňuje, nicméně na posuzovanou věc nejsou zcela přiléhavé. Určení přesného místa spáchání přestupku by bylo nezbytné zejména tehdy, pokud by byly na jednotlivých částech ulice Plaská nastaveny různé rychlostní limity. V daném případě se však o takovou situaci nejedná, neboť podklady obsažené ve správním spisu (zejména mapové podklady opatřené prvostupňovým správním orgánem) zcela jednoznačně potvrzují, že po celé délce ulice Plaská je stanoven rychlostní limit 50 km/h. Z tohoto důvodu nebylo bližší stanovení konkrétního místa, v němž k překročení rychlosti došlo, zcela nezbytné.

[6] Soud rovněž odmítl, že by došlo k prekluzi správního deliktu, neboť správní delikt byl spáchán dne 7. 4. 2015 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 22. 9. 2015, tj. zjevně před uplynutím dvouleté, respektive čtyřleté lhůty podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Závěry uvedené v metodice Ministerstva dopravy pak nemohly u

žalobce vyvolat legitimní očekávání, neboť se vztahovala k dřívější právní úpravě. Za nedůvodné soud považoval i výtky ve vztahu k odůvodnění výše uložené pokuty.

[7] Závěrem se soud vypořádal s námitkou protiústavnosti § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedl, že otázkou ústavnosti předmětné úpravy se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, s jejichž závěry se plně ztotožňuje.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil kasační stížností, v níž vymezil několik stížních bodů. Předně namítl nedostatečnou konkretizaci místa, v němž mělo k překročení rychlosti dojít. Ulice Plaská je dlouhá 1,8 km a má v různých částech odlišný charakter a odlišnou úpravu nejvyšší povolené rychlosti. Krajský soud této námitce nepřisvědčil, přičemž poukázal na obsah spisu prvostupňového správního orgánu. Stěžovatel však disponuje kopií tohoto správního spisu a krajským soudem zmiňovaná mapa v něm obsažena není. Správní orgán žádný takový podklad v řízení nezajistil a ostatně to ani nikdy netvrdil. Jediným takovým podkladem je mapa, kterou měl do soudního spisu založit žalovaný. Tato listina však nebyla provedena jako důkaz při jednání soudu a stěžovatel nebyl s jejím obsahem seznámen, pročež z ní nelze vycházet. Za těchto okolností tedy nebylo prokázáno, že by na celém úseku ulice Plaská platila nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

[9] Místo protiprávního jednání by navíc bylo třeba považovat za neurčité i tehdy, pokud by na celém úseku platil stejný rychlostní limit. Ulice Plaská totiž končí na samém výjezdu z obce, přičemž pokud by došlo k překročení rychlosti v bezprostřední blízkosti dopravního značení označujícího konec obce, nemuselo by se z důvodu absence materiální stránky vůbec jednat o přestupek. Přitom ani z fotografií z rychloměru se nejeví, že by k jednání došlo v městském prostředí (v zastavěném území). Jednalo se naopak o čtyřproudou silnici, u níž často bývá nejvyšší povolená rychlost upravena dopravním značením odchylně.

[10] Pro úplnost k tomuto bodu kasační stížnosti stěžovatel dodává, že i pokud by správní orgán předložil mapu zachycující dopravní značení v ulici Plaská, bylo by nezbytné místo spáchání skutku konkretizovat lépe. Pokud by totiž kupříkladu stěžovatel získal podklady prokazující, že v rozhodném období byla na určitém úseku stanovena nejvyšší povolená rychlost odchylně, a domáhal by se z tohoto důvodu obnovy řízení, nebylo by zřejmé, zda se jedná o úsek, v němž k jednání došlo.

[11] Stěžovatel dále již v žalobě tvrdil, že správní orgán neprovedl jím navržený důkaz, aniž by takový postup náležitě odůvodnil. Stěžovatel trvá na tom, že důvody pro provedení svědecké výpovědi byly dány, neboť řidič je jedinou osobou, která byla osobně přítomna protiprávnímu jednání, což znamená, že mohla přispět ke zjištění skutkového stavu. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j.

1 As 96/2008 - 115, správní orgány se nemohou spokojit pouze s minimem podkladů a stěžovatel tedy oprávněně požadoval provedení výpovědi tohoto jediného svědka.

[12] Žalobce dále setrval na svém žalobním tvrzení, že odpovědnost za správní delikt zanikla. Vzhledem k tomu, že zákon o silničním provozu nestanoví dobu, po níž zaniká odpovědnost za správní delikt, je třeba analogicky vycházet ze zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Krajským soudem odkazovaný § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu upravuje toliko lhůty pro zahájení řízení, avšak neobsahuje komplexní úpravu promlčení. Je jedním z postulátů právního státu, že žádný z přestupků nelze projednávat donekonečna. Stěžovatel považuje za paradoxní, že by se trestný čin vraždy promlčoval, avšak odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla by se nikdy nepromlčela, pokud by bylo řízení zahájeno v příslušné lhůtě. Z těchto důvodů je dle mínění stěžovatele třeba přiměřeně použít úpravu obsaženou v zákoně o přestupcích, který stanoví jednoletou prekluzivní lhůtu.

[13] V posledním bodě kasační stížnosti stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je protiústavní, k čemuž odkázal na důvody uvedené v žalobě. Stěžovateli je známo, že u Ústavního soudu probíhá řízení sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jehož předmětem je posouzení ústavní konformity dotčeného ustanovení. Za těchto okolností bylo na místě, aby krajský soud řízení přerušil, dokud Ústavní soud nerozhodne, a totéž požaduje i v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[14] Stěžovatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přezkoumávaný rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný k věci uvedl, že jelikož stěžovatel uplatnil tytéž námitky jako v žalobě, odkazuje na své vyjádření z řízení před krajským soudem. Rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný a zákonný, pročež navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] K problematice řádného vymezení místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu provozovatele vozidla, Nejvyšší správní soud se jejím rozborem zevrubně zabýval v množství svých dřívějších rozhodnutí. V prvé řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné.*

U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označení času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným."

[19] V rozsudcích ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nároky na vymezení místa spáchání deliktu nelze paušalizovat, neboť každý skutek je individuální a vyznačuje se rozličnými skutkovými okolnostmi. Podstatné je, aby bylo místo spáchání skutku vymezeno takovým způsobem, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným jednáním. Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je přitom nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. S tím také souvisí požadavek na bližší specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k zajištění, aby obviněný věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné.

[20] V posuzované věcí je v prvostupňovém rozhodnutí skutek vymezen tak, že „*bylo zjištěno, že dne 7. 4. 2015 v 16:39:15 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, ve směru jízdy z centra města, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 11 km.h^{-1}, když byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaných bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 61 km.h^{-1}.*" Je tedy zjevné, že popis skutku obsahuje nejen samotné místo jeho spáchání (ulice Plaská ve směru jízdy z centra), ale i zcela přesný časový údaj označující, kdy ke spáchání skutku došlo a informaci o maximální povolené rychlosti v měřeném úseku. Takové vymezení považuje v daném případě Nejvyšší správní soud za dostačující, a to rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o měření úsekové, které je ze své podstaty stabilně prováděno v jednom místě (konkrétním úseku) a záměna s jiným jednáním je tak v zásadě vyloučena. K obdobným závěrům ostatně Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36, v němž dovodil, že vymezení místa skutku „*na ulici Nádražní v Pardubicích*" ve spojení s datem, přesným časem a údajem o maximální povolené rychlosti v místě měření je dostatečné.

[21] V posuzovaném případě pak rovněž nelze přehlédnout, že další podklady obsažené ve správním spisu vypovídají o místu spáchání přestupku ještě konkrétněji. Podle oznámení o zahájení řízení k jednání došlo „*v ulici Plaská, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová*", což odpovídá délce měřeného úseku (cca 0,5 km) označeného v záznamu z měřicího zařízení. Za těchto okolností nemá Nejvyšší správní soud pochyb, že vymezení skutku bylo pro účely předmětného řízení provedeno dostatečně přesně a zcela postačovalo pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*.

[22] Ztotožnit se nelze ani s námitkou stěžovatele, že s ohledem na nedostatečnou identifikaci skutku nelze vyloučit, že v místě byla nejvyšší povolená rychlost stanovena odchylně oproti obecné úpravě (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že správní orgán v průběhu celého řízení vycházel z předpokladu, že v místě spáchání skutku platila obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Jeví se pak poněkud absurdní požadovat, aby správní orgán prokazoval negativní skutečnost spočívající v tom, že v místě nebylo osazeno dopravní značení, které by stanovilo nejvyšší dovolenou rychlost vyšší. Bylo na stěžovateli, aby tento argument případně vznesl a náležitě doložil. Teprve za takových okolností by bylo povinností správního orgánu se předmětnou okolností blíže zabývat a vést tímto směrem i podrobnější dokazování. Veškerá tvrzení stěžovatele (a to jak ve správním, tak v soudním řízení) nicméně zůstala jen zcela povšechná a na úrovni ničím nepodložených domněnek a spekulací. Přitom stěžovateli nelze přisvědčit, že tyto námitky nemohl vznést právě s ohledem na nedostatečné vymezení místa spáchání skutku. Jak bylo uvedeno výše, již v oznámení o zahájení řízení bylo místo spáchání deliktu specifikováno naprosto přesně, poukazem na cca 0,5 km dlouhý úsek ulice Plaská, na němž úsekové měření probíhalo. Stěžovatel měl tedy kdykoliv v průběhu řízení možnost předložit důkazy prokazující odlišné dopravní značení, či alespoň vznést takové výhrady, které by byly s to zjištění provedená správním orgánem rozumně zpochybnit. Takto se však nestalo a soud proto považuje první okruh námitek stěžovatele za veskrze nedůvodný.

[23] Stěžovateli lze přisvědčit pouze v tom směru, že krajský soud vycházel z podkladů, které nebyly obsahem správního spisu, resp. do něj byly založeny až po skončení správního řízení. Za těchto okolností není vůbec zřejmé, zda měl stěžovatel možnost se s předmětnými listinami seznámit a vyjádřit se k nim. Konkrétně se jedná o mapové podklady zachycující dopravní značení v místě provedeného měření, které prvostupňový správní orgán pořídil dne 30. 8. 2016, tj. až po podání žaloby, z portálu GIS (geografický informační systém). Z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku se jeví, že krajský soud datum vložení podkladů do správního spisu přehlédl a vůbec se tedy nezabýval tím, zda byl jejich obsah stěžovateli znám. Tento postup považuje Nejvyšší správní soud za vadný, neboť pokud měl krajský soud v úmyslu z předmětných podkladů vycházet, bylo nezbytné provést jimi dokazování při ústním jednání. Zjištěné pochybení však nemohlo mít na zákonnost napadeného rozsudku žádný vliv, neboť předmětné důkazy byly pro posouzení věci zcela nadbytečné. O nedůvodnosti stěžovatelovy žalobní námitky totiž náležitě svědčily již podklady shromážděné v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem a taktéž samotný obsah prvostupňového rozhodnutí.

[24] S námitkou stěžovatele ohledně neprovedení dokazování výpovědí jím označeného svědka se vypořádal již krajský soud a Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné se touto otázkou blíže zabývat. Soudu je z jeho činnosti známo, že osoba P. K. se angažuje v činnosti společnosti FLEET Control, s. r. o., která nabízí „pojištění proti pokutám“, a zabývá se zastupováním účastníků v řízeních o přestupcích a správních deliktech na úseku dopravy. Přitom označení P. K. jakožto řidiče vozidla se v rámci obstrukčních praktik označené společnosti objevuje pravidelně (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 - 31, či ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20). Ani v tomto případě pak nemá soud pochyb o tom, že označení P. K.

jako řidiče vozidla bylo toliko účelové, což samo o sobě odůvodňuje jeho nepředvolání k podání svědecké výpovědi.

[25] Konečně pokud se jedná o poslední dvě námitky týkající se údajného zániku odpovědnosti za správní delikt a protiústavnosti právní úpravy správních deliktů provozovatele vozidla, Nejvyšší správní soud se jimi zabýval již opakovaně, přičemž je neshledal opodstatněnými. K prekluzi (stěžovatelem nepřesně označováno jako promlčení) správního deliktu se podrobně vyjádřil především v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 - 45, v němž výklad § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu (v rozhodném znění), který předkládá stěžovatel i v tomto řízení, zcela odmítl. Pakliže sporné ustanovení zní tak, že *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*“, pak je třeba za jediný správný (a ústavněkonformní) označit takový výklad, podle něhož odpovědnost za správní delikt zaniká po uplynutí čtyř let od jeho spáchání. I pokud by tedy správní orgán ve věci zahájil řízení, po uplynutí čtyř let od spáchání deliktu odpovědnost by odpovědnost zanikla a správní orgán by byl nucen řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Tvrzení stěžovatele, že citované ustanovení nikterak nenormuje zánik odpovědnosti za správní delikt (ale toliko stanovuje povinnost zahájit řízení nejpozději do čtyř let od spáchání přestupku), považuje soud za účelové ve snaze vytvořit mezeru v zákoně a tím i prostor pro analogické uplatnění mírnější úpravy obsažené v zákoně o přestupcích. Stran tvrzeného legitimního očekávání vyvolaného metodikou Ministerstva dopravy pak Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozsudku (s. 22), s nímž se ztotožňuje, přičemž zejména vyzdvihuje, že předmětná metodika se vztahovala k dřívější právní úpravě. Tato námitka stěžovatele je tedy taktéž nedůvodná.

[26] Soud pak nesdílí ani přesvědčení stěžovatele o protiústavnosti úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Důvody, které jej k těmto závěrům vedly, shrnul v rozsudcích ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40. Detailní rozbor předmětné otázky pak s odkazem na citovanou judikaturu provedl i krajský soud (s. 23 - 26), a proto nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytné nosné pilíře své argumentace opětovně připomínat. Pouze uzavírá, že námitku stěžovatele hodnotí jako neopodstatněnou, pročež neshledal ani důvody pro přerušení řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje námitky stěžovatele za důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu